

**НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ
В СУМСЬКІЙ ОБЛАСТІ**

вул. Г.Кондратьєва, 23, м.Суми, 40000,
тел. (0542) 66-70-09, факс (0542) 66-74-40,
web-сайт: <http://www.su.npu.gov.ua>
Ідентифікаційний код 40108777

**ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру**

місто Суми

«10» 02 2026 року

Слідчий відділу розслідування злочинів, учинених в умовах збройного конфлікту слідчого управління ГУНП в Сумській області капітан поліції Швидкий Роман Олексійович, розглянувши кримінальне провадження № 12022200460000117 від 04.03.2022 за ознаками вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 28, ч. 2 ст. 438 КК України та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до вимог ст. ст. 40, 276, 277, 278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Скворцову Артему Вікторовичу,
27.01.1987 року народження,
росіянину, уродженцю м. Ліпецьк
РСФСР, зареєстрованого за адресою:
Російська Федерація, Нижегородська
область, м. Нижній Новгород,
вул. Федосєєнка, буд. 81А, кв. 181.

про те, що він підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднаному з умисним вбивством групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 28, ч. 2 ст. 438 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Скворцов Артем Вікторович

З 19 лютого 2014 року представниками Російської Федерації (далі – РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі – ЗС РФ), приховане твердженням керівників РФ про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечили військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18 березня 2014 року РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно із цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07 квітня 2014 року в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка», а 27 квітня 2014 року в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка», у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації Російською Федерацією окремих територій України є 19 лютого 2014 року. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими Російською Федерацією з 20 лютого 2014 року. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими Російською Федерацією (у тому числі окупаційною адміністрацією Російської Федерації) починаючи з 7 квітня 2014 року, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, ЗС РФ, співробітники силових відомств та спецслужб РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань, шляхом збройної агресії із застосуванням зброї, військової техніки та артилерії, розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України через державний кордон, увійшовши з боку РФ, Білорусі та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України та здійснили збройний напад на державні органи влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові

частини, інші об'єкти військової та цивільної інфраструктури, після чого здійснили військову окупацію частини території України.

24 лютого 2022 року Указом Президента України №64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє на теперішній час.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п.п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п.п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ) та ін.)».

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 р. ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, з 19 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України № 309 від 22.12.2022 «Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією» в період з 24.02.2022 по 17.05.2022 Охтирська територіальна громада віднесена до переліку територій на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією.

Частиною 1 статті 43 Розділу II додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08 червня 1977 року, ратифікованого із заявою Указом Президії Верховної Ради УРСР №7960-XI (7960-11) від 18.08.1989 року передбачено, що збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за

поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивної стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка поряд з іншими, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Закони та звичаї війни (міжнародне гуманітарне право) застосовуються з моменту виникнення збройного конфлікту або часткової чи цілковитої окупації держави, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив (ст.ст. 2 (1), 2 (2), 3 (1) спільні для Женевських конвенцій про захист жертв війни від 12.08.1949, які ратифіковані Україною із застереженнями Указом ПВР УРСР від 03.07.1954 та з подальшим зняттям застережень Законом України № 3413-IV від 08.02.2006).

Відповідно до юридичної позиції Конституційного Суду України щодо принципу дружнього ставлення до міжнародного права мають враховуватися приписи чинних міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, та практику тлумачення і застосування цих договорів міжнародними органами, юрисдикцію яких визнала Україна (абз. третій пп. 2.3 п. 2 мотивувальної частини рішення Конституційного Суду України від 01.06.2016 № 2-рп/2016 у справі № 1-1/2016)).

Відповідно до вимог п. «с» ст. 23 Гаазької Четвертої конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додатку до неї: Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, яка 07.03.1955 нотою № 995_b41 Міністерства закордонних справ СРСР щодо Гаазьких конвенцій та декларацій 1899 та 1907 рр. ратифіковані Урядом Союзу РСР та що набули чинності для України 24.08.1991 відповідно до ст. 7 Закону України «Про правонаступництво України» № 1543-XII від 12.09.1991 (далі за текстом – Положення) встановлено, що крім заборон, передбачених спеціальними конвенціями, особливо забороняється, зокрема вбивати чи ранили супротивника, який, склавши зброю або більше не маючи засобів захисту, беззастережно здався.

Військовополоненими, відповідно до ч. 1 ст. 4 Женевської Конвенції про поведінку з військовополоненими від 12.08.1949, ратифікованої із застереженнями Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03.07.1954 (застереження були зняті Законом України №3413-IV від 08 лютого 2006 року) (далі за текстом – Третя конвенція) є особи, які потрапили в полон до супротивника й належать до особового складу збройних сил сторони конфлікту, а також членів ополчення або добровольчих загонів, які є частиною цих збройних сил.

Відповідно до вимог ст. 5 Третьої конвенції ця конвенція застосовується до осіб, зазначених у ст. 4, з моменту, коли вони підпадають під владу супротивника, до їхнього остаточного звільнення та репатріації.

Згідно ст. 13 Третьої конвенції з військовополоненими необхідно завжди поводитися гуманно. Будь-який незаконний акт чи бездіяльність з боку держави, що тримає в полоні, які спричиняють смерть або створюють серйозну загрозу здоров'ю військовополоненого, що перебуває під її охороною, забороняються та будуть розглядатись як серйозне порушення цієї Конвенції.

Відповідно до положень ст. 130 Третьої конвенції серйозними порушеннями, є ті, що пов'язані з будь-яким з таких діянь, якщо їх учинено проти осіб або майна, які користуються захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдське поводження, зокрема біологічні експерименти, умисне заподіяння тяжких страждань або серйозного тілесного ушкодження або шкоди здоров'ю, примушування військовополоненого до служби в збройних силах ворожої держави або умисне позбавлення його прав на справедливе та належне судові розслідування, передбачених цією Конвенцією.

У ст. 129 Третьої конвенції закріплено, що Високі Договірні Сторони зобов'язуються приймати будь-які законодавчі акти, необхідні для встановлення ефективних кримінальних покарань для осіб, які вчиняють будь-які із серйозних порушень, визначених статтею 130 цієї Конвенції.

Кожна Висока Договірна Сторона зобов'язана розшукувати осіб, обвинувачуваних у тому, що вони вчинили такі серйозні порушення, та незалежно від їхнього громадянства віддавати їх до свого суду. Обвинувачені користуються гарантіями стосовно належного судового розгляду й захисту, які не можуть бути менш сприятливими, ніж ті, що передбачені ст. 105 й подальшими статтями Конвенції.

Згідно ст. 40 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977, який ратифіковано Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 18.08.1989 «Про ратифікацію Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) ...» (далі за текстом – Протокол I) заборонено віддавати наказ не залишати нікого в живих, погрожувати цим противнику або вести воєнні дії таким чином.

Також, відповідно до частин 1-3 статті 41 Протоколу I:

1. Заборонено нападати на особу, яку визнано чи яку за даних обставин належить визнати особою, яка вибула із строю.

2. Вибулою із строю вважається будь-яка особа, якщо вона:

а) перебуває під владою супротивної сторони;

б) ясно виражає намір здатися в полон; за умови,

що в будь-якому разі ця особа утримується від ворожих дій і не намагається втекти.

3. Якщо особи, які мають право на захист як військовополонені, підпадають під владу супротивної сторони при незвичайних умовах воєнних дій, за яких неможлива їхня евакуація, як це передбачено в частині I розділу III Третьої конвенції, то вони звільняються, а для їхньої безпеки належить вжити всіх можливих застережних заходів.

Відповідно до положень частини 1 статті 43 Протоколу I збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з

іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Відповідно до положень частини 2 вказаної вище статі особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який ідеться у ст. 33 Третьої конвенції), є комбатантами, тобто вони мають право брати участь у воєнних діях.

Відповідно до вимог ст. 44 Протоколу I, будь-який комбатант, як це визначено у ст. 43, який потрапляє під владу супротивної сторони, є військовополоненим.

Відповідно до ст. 45 Протоколу I особа, яка бере участь у воєнних діях і потрапляє під владу супротивної сторони, вважається військовополоненим й тому користується захистом Третьої конвенції, якщо вона претендує на статус військовополоненого, якщо видається, що вона має право на такий статус, якщо сторона, від якої вона залежить, вимагає для неї такого статусу шляхом повідомлення держави, що її затримує, або Держави-покровительки. У разі виникнення якогось сумніву в тому, чи має будь-яка така особа право на статус військовополоненого, вона продовжує зберігати такий статус і, отже, користуватися захистом Третьої конвенції і цього Протоколу доти, доки її статус не буде визначено компетентним судовим органом.

Відповідно до вимог пп. «а. 1)» п. «а)» ч. 2 ст. 75 Протоколу I заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів як насильство над життям, здоров'ям і фізичним станом осіб, зокрема: вбивство.

Відповідно до ч. 2 ст. 85 Протоколу I, діями, що характеризуються в Конвенціях (995 151, 995 152, 995 153, 995 154) як серйозні порушення, є серйозними порушеннями цього Протоколу, якщо вони вчиняються проти осіб, які перебувають під владою супротивної сторони й користуються захистом статей 44, 45 і 73 цього Протоколу.

Відповідно до статті 8(2)(b)(vi) Римського статуту Міжнародного кримінального суду іншим серйозним порушенням законів і звичаїв, що застосовується в міжнародних збройних конфліктах у встановлених рамках міжнародного права, є вбивство або поранення комбатанта, який, склавши зброю чи не маючи більше засобів захисту, беззастережно здався.

Згідно п. «е)» ч. 3 ст. 85 Протоколу I на доповнення до серйозних порушень, визначених у ст. 11, такі дії розглядаються як серйозні порушення цього Протоколу, коли вони вчиняються навмисне на порушення відповідних положень цього Протоколу і є причиною смерті та вчинення нападу на особу, коли відомо, що вона припинила брати участь у воєнних діях.

Відповідно до вимог статей 1, 3 Закону України «Про правонаступництво України» № 1543-ХІІ від 12.09.1991 з моменту проголошення незалежності України найвищим органом державної влади України є Верховна Рада України в депутатському складі Верховної Ради Української РСР. Закони Української РСР та інші акти, ухвалені Верховною Радою Української РСР, діють на території України, оскільки вони не суперечать законам України, ухваленим після проголошення незалежності України.

Отже, закони, які Указами Президії Верховної Ради УРСР були ратифіковані зазначені міжнародні договори діють і на цей час на території України.

Так, 24.02.2022 близько 12 год. 40 хв. по вулиці Танкістів Кантемирівців в місті Охтирка Сумської області зафіксовано військову броньовану техніку та броньовані автомобілі, на яких пересувався підрозділ 96 окремої розвідувальної бригади військової частини 52634 1 танкової армії Західного військового округу Збройних Сил РФ, серед яких перебував заступник командира 1 роти спеціального призначення розвідувального батальйону, капітан Скворцов Артем Вікторович, 27.01.1987 року народження, громадянин РФ.

Надалі, близько 13 год. 00 хв., більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено, представниками підрозділу 154-го окремого батальйону територіальної оборони ЗСУ військової частини А7320 за географічними координатами 50.3092846, 34.8776751 та 50.3073740, 34.8835367 було здійснено ураження військової техніки 96 окремої розвідувальної бригади військової частини 52634 1 танкової армії Західного військового округу Збройних Сил Російської Федерації, внаслідок чого два військові автомобілі були змушені здійснити зупинку біля АЗС «Авіас», що розташована за адресою вулиця Київська 114, місто Охтирка, Сумської області за географічними координатами 50.3125394, 34.8648196, внаслідок чого військовослужбовці військової частини 52634 ЗС РФ під керівництвом Скворцова Артема Вікторовича залишили вищезазначену військову техніку та у складі близько 15 осіб, точну кількість яких досудовим розслідуванням не встановлено, відійшли до лісового масиву, де зайняли позицію оборони.

Водночас 24.02.2022, точний час досудовим розслідуванням не встановлено, але не пізніше 14 годин 00 хвилин, група військовослужбовців військової частини А 7320 (м. Охтирка), у складі якої перебував командир 1 стрілецької роти капітан Лисенко Володимир Іванович, ВОС-0210003, 2464721839 призваний 24.02.2022 на військову службу по мобілізації Охтирським районним територіальним центром комплектування та соціальної підтримки до військової частини А7320 (місто Охтирка), згідно наказу № 32 від 24.02.2022, який був одягнений в цивільний одяг та мав при собі стрілецьку вогнепальну автоматичну зброю «автомат Калашникова» №8113347, яку на той момент носили відкрито та застосовували, намагаючись відбити наступ ЗС РФ, тобто відповідно до положень ч. 1 ст. 43 та ч. 3 ст. 44 Протоколу І, мав статус комбатанта, як військовослужбовці збройних сил сторони конфлікту, приступила до пошуків військовослужбовців військової частини 52634 ЗС РФ, які залишивши техніку втекли до лісового масиву.

Надалі група, зважаючи на час здійснення пошуку та інші зовнішні фактори, прийняла рішення припинити пошуки, водночас Лисенко В.І., не погодившись з рішенням групи, продовжив самотужки пошуки військовослужбовців ЗС РФ.

24 лютого 2022 року, точний час досудовим розслідуванням не встановлено, але не пізніше 16 год. 00 хв. Лисенко Володимир Іванович натрапив на засідку військовослужбовців підрозділу 96 окремої розвідувальної бригади військової частини 52634 1 танкової армії Західного військового округу Збройних Сил РФ, діями яких командував заступник командира 1 роти спеціального призначення

розвідувального батальйону, капітан Скворцов Артем Вікторович, 27.01.1987 р.н., та які перебували в лісовому масиві за географічними координатами 50.3161784, 34.8618786.

Скворцов А.В., який діяв як командир вищезазначеного підрозділу зс рф, спільно з невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями, погрожуючи стрілецькою вогнепальною зброєю, змусили Лисенка В.І. викинути на землю стрілецьку вогнепальну автоматичну зброю «АК», у зв'язку з чим, Лисенко В.І. прийняв рішення скласти зброю та здатися в полон останнім, набувши гарантій осіб супротивної сторони, які вибули зі строю, згідно вимог п. б) ч. 2 ст. 41 Протоколу І.

Надалі капітан Лисенко В.І., склавши зброю та підтвердивши свій намір щодо здачі в полон, згідно положень ст. ст. 41, 44 Протоколу І, набув статусу особи, яка не бере участь у бойових діях «hors de combat», та відповідно як комбатант, що потрапив під владу супротивної сторони, користувався правами військовополоненого, з якими, згідно з положеннями статтею 13 Третьої конвенції, необхідно завжди поводитися гуманно.

Однак, цього ж дня, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено, заступник командира 1 роти спеціального призначення розвідувального батальйону, капітан, громадянин РФ Скворцов Артем Вікторович 27.01.1987 р.н., усвідомлюючи існування міжнародного збройного конфлікту та що він діє в його умовах та у зв'язку з ним, знаходячись поряд з беззбройним Лисенком В.І. та спілкуючись з останнім, маючи реальну можливість діяти відповідно до вимог вищезазначеного міжнародного гуманітарного права, діючи умисно, в порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, усвідомлюючи, що капітан Лисенко В.І. викинув зброю, припинивши брати участь у воєнних діях, набувши гарантій осіб супротивної сторони, які вибули зі строю та прав військовополоненого, спільно з невстановленим військовослужбовцем ЗС РФ вчинив вбивство Лисенка В.І., який склав зброю та беззастережно здався, потрапивши під владу супротивної сторони, здійснивши по ньому 3 прицільних постріли зі снайперської гвинтівки «ВСС» калібру 9x39, заподіявши Лисенку В.І. наскрізних вогнепальних поранень голови, грудної клітки і живота з ушкодженнями кісток черепа, головного мозку, легень, язика, щитоподібного хряща, гортані, глотки, ребер пристінкової плеври, діафрагми, печінки, селезінки, які призвели до гострої крововтрати, внаслідок чого наступила смерть останнього, тим самим вчинивши вищезазначені порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднані з умисним вбивством.

Враховуючи викладене, Скворцов Артем Вікторович, 27.01.1987 р.н., діючи в умовах міжнародного збройного конфлікту та у зв'язку з ним, в порушення п. «с» ст. 23 Положень про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, що є додатком до Гаазької IV конвенції про закони і звичаї війни на суходолі, ст. ст. 4, 5, 13, 130 Женевської конвенції (III) про поводження з військовополоненими від 12.08.1949, п. п. «а. 1)» п. «а») ч. 2 ст. 75, п. «е») ч. 3 ст. 85 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується

захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977, вчинив умисне вбивство військовополоненого.

Таким чином, Скворцов Артем Вікторович, 27.01.1987 р.н., обґрунтовано підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 28, ч. 2 ст. 438 КК України, тобто порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднаному з умисним вбивством групою осіб.

Слідчий відділу розслідування злочинів,
учинених в умовах збройного конфлікту
СУ ГУНП в Сумській області
капітан поліції

Роман ШВИДКИЙ

«10» 02 2026 року

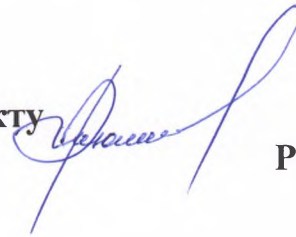

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор відділу протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту
Сумської обласної прокуратури

Руслан ТЮТЧЕНКО

«10» 02 2026 року

Водночас, у відповідності до ст. ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені цим кодексом. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

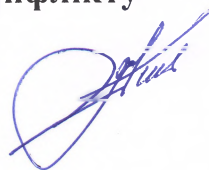
Підозрюваний _____
(підпис, ініціали, прізвище)

« _____ » год. « _____ » хвилин « _____ » _____ 2026 року.

Адвокат _____
(підпис, ініціали, прізвище)

Повідомлення про підозру вручив, права підозрюваного повідомив та роз'яснив.

**Слідчий відділу розслідування злочинів,
учинених в у мовах збройного конфлікту
СУ ГУНП в Сумській області
капітан поліції**

Роман ШВИДКИЙ

«10» 02 _____ 2026 року